

Atelier WorkspaceBrussels

DIVERSE ARTIESTEN

WorkspaceBrussels als tentoonstellingslocatie

Pieter T'Jonck
Gezien op 15 april 2021
Kaaitheaterstudio's en WorkspaceBrussels

Nog een paar weken wachten, en we mogen misschien weer het theater binnen. Wie weet. Een groep kunstenaars rond Workspacebrussels wilde echter niet langer wachten. Ze organiseerden in de kaaitheaterstudio's twee dagen lang een mini-tentoonstelling. Met een combinatie van video, beeldend werk en mini-performances omzeilden ze handig alle regels. Een thematische link moet je hier niet zoeken, maar er zit wel best aardig werk bij.

16 APRIL 2021

De tentoonstelling begint voor je er erg in hebt: een dikke rode wollen koord komt vanuit een venster van de studio' s en loopt de Onze-Lieve-Vrouw-van Vaakstraat door, helemaal tot ergens aan de beurs (of verder?). Binnen in het gebouw, en later aan het deurportaal zie je twee vrouwen ijverig haken aan dat koord met grote bollen wol rondom hen. Of Collectief Elan(D) er daarmee in zal slagen 'het contact te herstellen in de publieke ruimte' lijkt me hoog gegrepen, maar geestig is het wel.

Nog zo'n buitenbeentje is TAAT, een collectief gesticht door Gert-Jan Stam en Breg Horemans, waar ook Ilona van den Brekel deel van uitmaakt. Hun 'Hall12' is een open propositie: je maakt met een volslagen onbekende in stilte een lange wandeling in de buurt van de Studio's. Enkele videogetuigenissen van deelnemers aan dit werk maken duidelijk dat de ervaring heel wat meer teweeg brengt dan je zou denken. Ze onderschrijven grif dat 'Hall 12' 'offers space for two participants to meet each other, to take up a more conscious place in the city and to consciously shape their relationship with an unknown Other'.

De tentoonstelling zelf opent met een werk van Kim Snauwaert en haar echtgenote Anyuta Wiazemsky Snauwaert. Zoals de naam laat vermoeden, is die van vreemde origine. Ik zeg hier nu trouwens wel echtgenote, maar een

romantische relatie hebben de twee daarom nog niet. Wel onderzoeken ze in hun eigen leven wat het betekent om een duurzame levensgemeenschap in stand te houden. Dat is namelijk de voorwaarde opdat een huwelijk niet als schijnhuwelijk omwille van een verblijfsvergunning zou beschouwd worden.

In 'Between us' peilen de vrouwen naar de vreemde kloof tussen een juridische formulering en de manier waarop je zelf je leven vorm geeft. Hier leidt dat tot een ironische persiflage op exotiek en liefde. In de theaterzaal van de Studio's staat centraal een rond reuzenbed. Daarop ligt een soezende, schaars geklede Wiazemsky. Achter haar zijn wanden gedrapeerd met Oosterse tapijten. Vooraan prijkt een feestelijke tros ballonnen bekroond met een dierenhoofd.

Elias Cafmeyer neemt de hele eerste etage van de Studio's in beslag met drie werken. Het eerste, 'Temple' is een *cadavre exquis* van klassieke bouwelementen, platen en stutten. Een beetje alsof een archeoloog uit een verre toekomst zich zou proberen voor te stellen hoe klasieke architectuur eruit zag, op basis van enkele brokstukken. In 'Blacks, Yellow, Reds and Whites' steek Cafmeyer de draak met de absurde geschiedenis achter de kleuren van Belgische verkeerspalen: zwart-geel in vlaanderen, rood-wit in Brussel en Wallonië. 'Trisonate voor de Brusselse Kaaien tenslotte is een reeks fotomontages van de buurt rond het gebouw zelf, gepresenteerd via videomonitors.

De volgende werken zijn minder toegankelijk. De installatie 'Hacho' van Kaori Ishiguro en Anton Lambert projecteert beelden van een voorzichtig bewegende ishiguro op transparante doeken. Ze hangen in het midden van een verduisterde ruimte. Dat creëert bijzondere perspectief en lichteffecten. De klanken in de ruimte versterken die ongewone zintuiglijke ervaring. Wat dat met het Japanse begrip 'hacho' -dat volgens het programmaboek iets betekent als 'op dezelfde golflengte zitten'- te maken heeft werd me helemaal niet duidelijk.

Wat Shervi Kianersi Haghighi wilde aantonen met 'The imaginary index' bleef me zelfs helemaal duister. Het gaat over 'mapping architecture through sound', maar ik kreeg het niet verbonden met de uiterst traag, woord per woord, voorbij glijdende teksten op een vaag TV scherm. Misschien had ik gewoon niet genoeg geduld?

De installatie van Cecilia Lisa Eliceche en Leandro Nerefuh daarentegen was bijzonder concreet: in een video laten ze Rose-Myrtha Fortuna Dorsant, een haïtiaanse 'art curator, healer and plantwoman' aan het woord over de strijd tussen de troepen van Napoleon en de Haïtiaanse legerleider Dessalines. Naast het scherm installeerde deze vrouw ook een altaar ter ere van goddelijke Haïtiaanse oergeesten. De installatie breit daarmee een vervolg aan de activistische voorstelling 'HAITI o AYITI', die in 2019 in Gent te zien was.

Sluitstuk van het parcours door het gebouwencomplex is 'Analogon'van 'The Body Electric', een samenwerkingsverband tussen beeldend kunstenaar Sibran Sampers, performer Kurt Vandendriessche en klankkunstenaar Jürgen De Blonde. Die laatste werkte overigens niet mee aan dit project. het bestaat uit een grote bak waarin met zand, water en electroden een soort analogie van het Zennebekken uitmaken.

Een ingewikkeld sturingssysteem, gebaseerd op het principe van een waterklok, zou dit landschap langzaam en natuurlijk moeten laten evolueren. Daar merk je als bezoeker weinig van -daarvoor verloopt het proces te traag-, maar de gepassioneerde uitleg van Vandendriessche brengt het tafereel toch tot leven. Hij voegt daar ook een intrigerende vraag aan toe. Wat onderscheid het 'leven' van zo'n landschap eigenlijk van het leven van een mens? In tijden van

dreigende ecologische catastrofe is dat geen onschuldig gedachtenexperiment meer.